

være bestemmende ved Afgørelsen af de foreliggende Spørgsmaal om Talerpladsen. Vanskeligheden ligger i at overføre Regelen paa Praksis. Den almindelige Regel maa være, at Taleren skal anbringes saaledes, at han kan høres af dem, han taler til, eller som det er Meningen skal høre ham. I denne Regel maa vi gøre en passende Indskrænkning af praktiske Hensyn, nemlig at de kortere Udtalelser fremsættes fra Talerens egen Plads, fordi det vilde være for vidtløftigt og trække Forhandlingerne for meget i Langdrag, om et Medlem, hver Gang han har en kort eller forholdsvis kort Udtalelse at gøre, skal begive sig op paa Talerstolen. Her har vi Vanskeligheden ved at foreskrive, naar en Taler bør benytte Talerstolen, og naar han bør tale fra sin egen Plads. Som af mig omtalt forleden, har Spørgsmaalet været overvejet i Udvalget, og man fandt ingen Form til Løsning af det, der var bedre end den, der var fremsat i vort Forslag.

Spørges der nu, om Mindretallets Ændringsforslag har løst Opgaven heldigere end Flertallets Forslag, maa jeg svare et ubetinget Nej. Regelen vil komme til at virke meget uensartet efter Mindretallets Forslag. Efter det skal Ministrene, Ordførere for Grupper og Udvalg med visse Undtagelser op paa Talerstolen. Men ofte er det forholdsvis korte Udtalelser, som disse har at fremføre, uden at de korte Udtalelser netop kan henføres under det, der i Forretningsordenen kaldes „korte Bemærkninger“. Omvendt kan et Medlem, der ikke er Ordfører, meget vel holde et langt og efter Omstændighederne vægtigt Foredrag fra sin Plads. Mindretallets Ændringsforslag bliver altsaa selvmødsigende, og man naar ved dets Vedtagelse ikke det, man ønsker, ikke en Gang tilnærmelsesvis. Man bør derfor hellere blive staaende ved vort Forslag: at lade Formanden afgøre Spørgsmaalet. Der vil da ved Praksis uddanne sig en sund Forstaaelse af Forretningsordenens Bestemmelser efter vort Behov. Heller ikke jeg ønsker, at der skal overlades mere til Formanden end fornødent, men her er netop et af de Tilfælde, hvor det er nødvendigt at overlade Afgørelsen til ham. Man maa desuden huske, at Formanden ikke er en udenforstaaende Person, der er blevet os paa tvunget. Han er valgt af Tinget selv, og er man ikke tilfreds med ham, staaer det Tinget frit for at vælge en anden. Vor Forretningsorden overlader det desuden

paa saa mange Omraader til Formanden at træffe Afgørelsen, og vi befinder os vel derved. I alt Fald er der i mange Tilfælde ikke andet at gøre end at overlade den afgørende Myndighed til Formanden. Hvorfor skal vi da ikke ogsaa gøre det her? Tinget vil selv faa en vis Indflydelse paa den Praksis, som skal dannes, og jeg har den Tiltro til Tinget og Formanden, at denne Praksis vil danne sig i Overensstemmelse med sund Fornuft.

Vor Regel stemmer med den, der benyttes i det franske Folketing, hvor det hedder, at Medlemmerne taler fra Talerstol, medmindre Formanden giver Taleren Tilladelse til at tale fra sin Plads i Salen. Fra Frankrig ser man netop, hvorledes Tinget kan have Indflydelse paa Forstaaelsen af denne Bestemmelse, idet det i Praksis ofte gaar saaledes, at et Medlem begynder at tale fra sin Plads, men naar det viser sig, at Taleren bliver for lang, bliver der fra Tingets Side krævet, at han skal op paa Talerstolen, og Formanden giver da i Regelen Ordre hertil. Det er meget muligt, at vor Indflydelse paa dette Spørgsmaal ikke vil ytre sig paa denne Maade, men jeg kan ikke se rettere, end at Tinget vil komme til at have Indflydelse paa Uddannelsen af Praksis. Et meget svagt Punkt ved Mindretallets Forslag synes det mig at være, at det, bortset fra de bestemte, nævnte Tilfælde, overlader til Medlemmerne at afgøre, hvorvidt de vil op paa Talerstolen eller ej. Jeg synes, at dette paa forskellige af de ærede Medlemmer maa virke ret ubehageligt. Det er anderledes behageligt, naar Regelen er, at der skal tales fra Talerstol, og Undtagelser indrømmes af Formanden, derved afskæres enhver Tale om, at det er af Ubeskedenhed, at et Medlem taler fra Talerstolen. I Henhold hertil tillader jeg mig at anbefale, at man stemmer mod Mindretallets Ændringsforslag.

Andreasen: Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) udtalte, at han ikke under Sagens tidligere Behandling havde anvendt Ordet Beskedenhed, og det har jeg heller ikke sagt, at han har. Jeg har kun henvist til, hvad sandt er, at den Side, der bærer det foreliggende Ændringsforslag frem, har udtrykt sig paa en Maade, der giver Anledning til den Opfattelse, at de af os Medlemmer, der i Fremtiden maatte betræde Talerstolen, har en vis Trang til at lade vort Lys skinne i Modsætning til dem, der